

МОЛОДІЙ КОМУНІСТ

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Рік видання X

№ 108 (1120)

ВІВТОРОК

9 ВЕРЕСНЯ

1969 р.

Ціна 2 коп.

У праці, як у бою

СЕВАСТОПОЛЬ, 6 вересня. (РАТАУ). Зараз же за легендарною Сапун-горою розкинулись виноградники радгоспу «Золота балка». Це священна земля. Вона зберігає пам'ять про мужніх захисників міста-героя, які в 1941-1942 роках 250 днів і ночей боролися морською твердинню.

Сюди, в «Золоту балку», і висадився сьогодні трудовий «десант» другого Республіканського з'їзду переможців походу по місцях революційної, бойової і трудової слави радянського народу. Тепло зустріли виноградарі посланців Київської, Кіровоградської, Полтавської та інших областей, а також московських і ульяновських комсомольців. Дівчата в українському національному вбранні піднесли гостям на вишваному рушнику хліб-сіль.

Мітингом біля пам'ятника п'яти героям-чорноморцям, що перепливали восени 1941 року своїми тілами дорогу фашистським танкам до Севастополя, почався трудовий «десант» у радгосп «Садовод».

Вечері в клубах і на відкритих естрадах відбулися янголючі зустрічі молодих слідопитів з місцевою молоддю.

25 РОКІВ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ В БОЛГАРІЇ

СЬОГОДНІ СВЯТО. 9 ВЕРЕСНЯ 1944 РОКУ ЧЕРВОНА АРМІЯ І БОЛГАРСЬКІ ПОВСТАНЦІ ЗМЕЛИ МОНАРХО-ФАШИСТСЬКУ ДИКТАТУРУ, КРАЇНА СТАЛА НА ШЛЯХ НЕЗАЛЕЖНОГО РОЗВИТКУ В ЄДИНІЙ СІМ'І СОЦІАЛІСТИЧНОЇ СПІВДРУЖНОСТІ.

СВЯТО БРАТНЬОЇ КРАЇНИ — ЦЕ Й НАШЕ СВЯТО: ЗА СВОБОДУ БОЛГАРІЇ БИЛИСЯ НАШІ БАТЬКИ, З МУЖИМІ І ПРАЦЬОВИТИМ ПІ НАРОДОМ МИ ІДЕМО РАЗОМ У КОМУНІСТИЧНЕ ЗАВТРА.

Вічна і незгасюча болгаро-радянська дружба. В минулому вона мала вирішальне значення для існування нашого народу, як нації, а тепер, в умовах соціалізму, вона «так життєво необхідна, як сонце і повітря для будь-якої живої істоти», як говорив Георгій Димитров.

Молодь нашого округу безмежно вірна цій братерській дружбі. Перші кроки взаємного знайомства і більш тісного зближення були зроблені в 1963 році, коли в офіційну делегацію округу був включений і комсомольський представник. Для нас залишаться незабутніми

немає школи, яка б не листувалася з школою в Кіровоградській області, яка б не мала куточка дружби.

Новим практичним проявом дружніх зв'язків, шефства з кіровоградським комсомолом є організований рішенням бюро двох комітетів (окружного і обласного) болгаро-радянський клуб молодого механізатора, який має метою допомагати впровадженню в сільське господарство найпрогресивнішого, найефективнішого. Ця ініціатива зустрічає велику підтримку серед наших спеціалістів, механізаторів і комсомольських організацій. Майже всі наші молодіжні бригади комплексної механізації є членами цього клубу. Зараз керівництво клубу, до складу якого входять по 5 представників з обох країн, готується до першого засідання, яке відбувається в листопаді в нашому окрузі.

Молодь Толбухінського округу гідно зустрічає 25-річчя перемоги соціалістичної революції в Болгарії. В ці ювілейні дні ми шлемо свої найпалкіші братерські вітання молоді Кіровоградщини з сердечними побажаннями плідотворної праці на честь 100-річчя з дня народження Володимира Ілліча Леніна — засновника Радянської держави.

Жельо ДОБРЄВ,
перший секретар Толбухінського округного комітету ДКСМ.

ЧОЛОМ ВАМ, ОДРУЖТАРІ!

НАЗВАЛИ ТОПОЛЬКАМИ

Завмер на останній ноті баян. Ми, танцюристи, посилаємо глядачам низький уклін, другий, третій... Та зал не відпускає нас, зал аплодує, скандує: «Браво!».

Так приймали наш студентський ансамбль «Юність» жителі міста Генерал Тошево Толбухінського округу. Мовою танцю ми розповідали про темпераментне квітуче Закарпаття і Гуцульщину, про гордих джигитів Туркменії, запальних молдаванок, ніжних українок. Друге відділення концерту — композиція з українських народних танців. Нашим глядачам так сподобалась хореографічна картинка «Тополька», що наступного дня після концерту і солістку Ніну Костенко, і всіх дівчат ансамблю називали не інакше, як Топольками. А коли під кінець концерту ми виконали «Гопак», зал встав і, аплодуючи, скандував: «Вечна дружба!» Юні громадяни міста — піонери — подарували нам квіти. Тільки встигли передягнути, як нас оточила молодь, висловлювала своє захоплення нашим концертом, знайомились, обмінювалися значками, адресами, сувенірами.

Півмісяця ми гостювали в Болгарії. Та час нашого перебування рівняється рокам — так багато ми побачили, узнали, знайшли багато нових друзів. Де б ми не були, нас чекало гостинне вітання, теплі посмішки,

Найнезабутніші враження ми привезли з Варни. Тут нас зустрічали старі знайомі — студенти Варненського економічного інституту, учасники танцювального ансамблю, який гостював у Кіровограді минулого року. Разом з ними ми виступили з концертом у Міжнародному Будинку журналістів.

П'ять днів ми жили в міжнародному молодіжному таборі в Приморському. На святі Нептуна, що тут проходило, делегація від Радянського Союзу, яку ми представляли, зайняла перше місце. А те, що відбулося під час нашого виступу на другий день, мабуть, не забудеться ніколи. Тількино ведучий оголосив третій номер, як раптом зал оторнула темрява. Щось трапилось зі світлом. Хвилюємось ми за кулісами, шум і гамір в залі. І тут зі сцени ніжно полилась наша «Катюша». Це грали баяністи ансамблю — Володимир Харитонов і Микола Шарпінський. Спочатку пісню підхопили на російській мові. Якась мить — і весь зал десятками мов співав «Катюшу». Ті співали і потім, коли вже світло з'явилося. А в нас на очах сльози. З радості. Від гордості за нашу країну, за наших братів — болгар.

Тетяна КОЛІСНИЧЕНКО, студентка Кіровоградського педінституту, учасниця танцювального ансамблю «Юність».

гостювання делегації Кіровоградської обласної комсомольської організації.

Ми живало цікавими роботами комсомолу в Радянському Союзі, вирішенням питань і проблем, зміцнюємо наші дружні стосунки. Під безпосереднім керівництвом партійних комітетів наша спільна робота набула конкретних форм у багатьох відношеннях. Взаємні шефські зв'язки і стосунки дозволили багатьом нашим виробничникам і керівникам комсомолу безпосередньо знати, відчутти велику любов, яка існує між нашими комуністичними партіями, між нашими народами, між нашими молодіжними сілками.

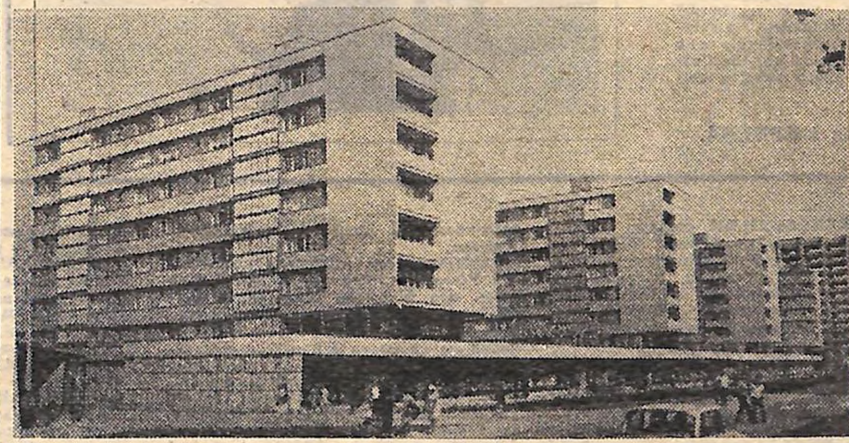
Тепер ми досить добре знаємо форми роботи Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ. Маємо безпосередні враження від їх практичної діяльності від якої ми взяли багато корисного і запровадили в нашої роботи. Налагодження шефства між підприємствами, кооперативними господарствами і навчальними закладами дає широкі можливості для спільної роботи.

Немає комсомольця, який при згадуванні Кіровоградської області не сказав би, що ми маємо шефські зв'язки з нею, щоб не розповісти про те, що прочитав чи почув про неї, про її молодь. Майже

ПОТИСК БРАТНЬОЇ РУКИ

Болгарські діти.

Вулиця «Народна революція» в місті Толбухін, центрі Толбухінського округу, з будівництвом якого Кіровоградщина підтримує братерські зв'язки.

Йордан ТРУХЧЕВ

ПОСВЯТА

Димитровському комсомолові

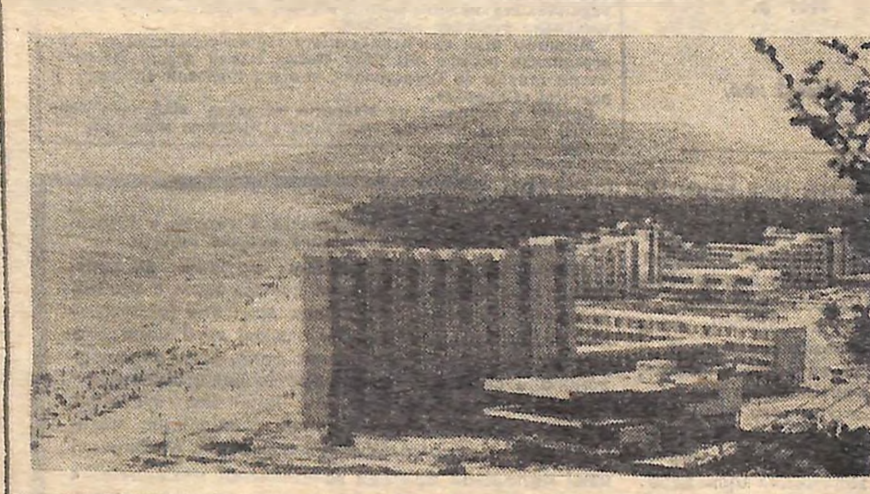
Ви не бачили полум'я дивне забрало,
Молодої гримичи, що й досі дзвенить
Багрянцевим відлунням на косах і ралах,
Ви не знаєте голоду висохлих нив,
Інші кров і життя без вагань віддавали,
Щоб троянди цвіли на болгарській землі.
Щоб не туга у кожному місті й селі —

А лиш білі вітри — як співучі хорали
Інші сонце несли, з хлібом-сіллю стрічали
Із російських степів, наче спів, трактори,
А ночами у небо звивалася галчя,
Інші падали в жито нічної пори.
Та закон над селом — наче райдути барви,
Корчували межу, ув єдину артілю,
Інші несли серця, наче полум'я прапора
Із зелених Балкан, із зарослих піл.
Ви не бачили те, ви згадати не можете...
Тож співайте пісні про нову борозну!
На квітучій землі своє щастя помножимо —
Наші зорі горять, пламенять в далину.

Переклад з болгарської Валерія Юр'єва.

СВОБОДА ПРИЙШЛА У ВЕРЕСНІ

Чорноморське узбережжя Болгарії — край курортів.

Двадцять років тому в Болгарії майже не було хімічної промисловості. Зараз вона випускає понад 1500 різних продуктів. Основна частина болгарських хімічних заводів устаткована машинами, що надійшли з СРСР та інших соціалістичних країн. На фото вгору: науковці співробітники беруть пробу продукції, одержаної на Димитровградському хімічному комбінаті.

ПРИЙШЛО наше найбільше свято — 9 вересня. І молоді Толбухівського округу відвідує доріжні міста, зв'язані з бойми за свободу. Вона покладає квіти перед пам'ятниками, зведеними з влччністю в багатьох місцях хлібородарної ривини. Перед пам'ятниками, які зберігають для прийдешніх поколінь спогади про подвиги, перетворені болгарським народом в легенди, пам'ятники, що визначають кроки до свободи, народжені ціною життя російських і радянських воїнів.

ГРАНІТ І ЧАС

МИ ПАМ'ЯТАЄМО РАДЯНСЬКИХ СОКОЛІВ

Наблизяться до міста Толбухіна зі сходу, і погляд ваш неодмінно зупиниться на гранітному пам'ятнику. На цій висоті 91 рік тому, в холодні січні дні йшли останні впрішальні бої між росіянами і турками за Хаджі-оглу Пазарджик, як тоді називалося наше місто. Сотні російських воїнів пролили тут свою кров, і тому названа воно «чорна гора». Російська сила перемогла. 28 січня 1878 року місто прокинулося вільним...

Підете по чорноморському узбережжю до с. Шабла — обов'язково почнете про інших пам'ятників: двом радянським пілотам, що залишилися тут назавжди. Щоб були ясними і чистими сонці і болгарське небо. Люди з нашої родини і чистими сонці і болгарське небо. Люди з нашої родини і чистими сонці і болгарське небо...

Віржінія КИРЧЕВА.

НОВИНИ З БОЛГАРІЇ

На ювілейній виставці у Варні наведено такі показники: продукція машинобудування у Варненському окрузі тільки за період з 1952 року зросла в 26 разів, виробництво електроенергії — в 61 рази. Відкрита також виставка досягнень Софійського округу. За роки народної влади тут виростило 112 великих промислових підприємств.

Як вияв глибшої влччності Радянському Союзу, армія якого 9 вересня 1944 року звільнила Болгарію від фашистських окупантів, з 1 по 8 вересня по всій країні проходила зоряна естафета «Визволютель». В ній масово взяли участь тисячі фізкультурників і воїнів Народної Армії. Кожен із її централізованих маршрутів носив ім'я радянського полководця чи болгарського борця проти фашизму: маршала Толбухіна і Бірозова, генерала Заїнова, Станке Димитрова і Цветко Радойнова, В Старій Загорі, на Шинці, в Плевні і в інших визначних місцях бою братерства двох народів відбулися урочисті мітинги.

Колектив Варненського суднобудівного заводу імені Георгія Димитрова першим приступив до будівництва великого океанічного судна водонощаністю 23 500 тонн. Його спроєктували болгарські інженери. План реконструкції Софійського центру історико-культурної спадщини. Генеральний план буде опублікований на глибокому вивченні економіки, територіальних особливостей, комунікацій і місць відпочинку в місті і його околицях. Особлива увага буде приділена реконструкції центру і розширенню магістралей столиці. (ТАРС).

Чорноморськими степами автобус мчить по сірому асфальту. Часом потрапляє в гушавину лісів і знову — безкрайні степи. Абрикосові і персикові зливаються виноградниками, а виноградники — безмежними полями кукурудзи і соняшнику, шешени й цукрових буряків. Всюди добротну асфальтову дорогу обсаджено фруктовими деревами, іноді декоративними, а бачки до полотна — рівно, як у шурочку, різного кольору троянди. Особливо багато білих і червоних. Ми проїжджаємо села, що теж потонають у зелені садів. Гарні цегляні однопверхові будинки, вкриті шифером або черепицею, а у дворі і просто на вулиці —

знову троянди і виноград. В селі віддаються нові приміщення школи, дитячого садка, магазину, комбінат побутового обслуговування, адміністративні приміщення. Нас в автобусі — 35 туристів з Кіровограда і болгарські друзі. Серед них — секретар Толбухівського округного комітету БКП Василь Янончик, голова округного комітету болгаро-радянської дружби Люба Санчева і дитячка російської мови Анна Анаровська. Нас запросили відвідати один з округних центрів Болгарії — місто Толбухіна. Болгарські друзі впрости в цьому окрузі, добре знають його історію і охоче розповідають про сучасне, діляться мріями на майбутнє. Нам це пощастило побувати на півострові Каларка. Проїздом бачили його. Саме тут, в 1787 й 1791 роках російська ескадра під командуванням адмірала Ф. Ф. Ушакова громилла турецький флот. З великим хвилюванням болгарські друзі розповіли нам, як в 1977 році російські війська

авіаційно цей край від турецького рабства. ДО ВГА дорога навіювала спогади. Розмова пішла про недавнє минуле, про Болгарію років монархії і фашизму, що привели її на край катастрофи. Та волелюбний болгарський народ не скорився фашистському терору. Під керівництвом Комуністичної партії створив вітчизняний фронт, який об'єднав усі патріотичні сили країни і вів боротьбу з фашистською тиранією. І знову свобода прийшла зі сходу. 8 вересня 1944 року війська 3-го Ук-

болгарії. Родюча земля, зіртіта щедрим сонцем — наше багатство. Ми ПРОІХАЛИ десятки кілометрів, і по обидва боки дороги розкинулись лісостепами. Мені здавалося, що знаходжуся на рідній Кіровоградщині. Ландшафт поля і вирощувані культури такі самі, як і в нас. Наш другар Василь Вієн розповів, що в Толбухівському окрузі дуже добре прижилось пшениця радянського сорту «безоста-1» і врожай її доходить до 43-45 центнерів з гектара. Так, у 1967 році в середньому врожай був 43 центнери на гектарі, а в минулому посушливому році — в середньому 35 центнерів. Ми цікавимося причинами успіху у вирощуванні «безоста-1». Голова кооперативу села Кардам Іван Титов, який в минулому році побував на Кіровоградщині, розповів, які вони вносять мінеральні добрива, як обробляють землю. Сам хлібороб, він пропонує нам шійний трактат з хліборобської науки. Автобус піднімається на пагорбок, і перед очима — панорама великого міста. Воно буквально занурене в зелені. Видніються на обрії багатопверхові житлові будинки, багаті краєні новобудов, промислові підприємства. Це і є Толбухіна. Ми зупинилися біля парку. Тут відкривається мальовничий вид на місто; чергуються широкі вулиці і балкони, будинки і дерева. А вгору — великий тихий ставок з містком для рибалок, різні верби сховали береги, оберігаючи прохолоду від пекучого сонця. Це —

В КРАЮ ТРОЯНД

ЩЕ БУЛО кілька років тому. Байдаківський вултерорізі. У туніку білі електровоза — група юнаків. Високі, стрункі, з бронзовими від загартування обличчями. Вони уважно слухали розповідь свого викладача, щось записували у блокноти.

Між іншим, дружба між трудящими Кіровоградщини та Болгарії стала традиційною і вже має свою історію. Про не свідчить такий факт. Ще в тридцять років член армії імені Димитрова Кіровоградського району почали листуватися з Георгієм Димитровим. У відповідь на один з їх листів Георгій Михайлович у жовтні 1935 року писав:

«Я одержав Вашу грамоту, привітання та матеріал про роботу колгоспу імені Димитрова і сердечно дякую Вам за них. Поздоровляю колгоспників артілі з досягнутими шми успі-

— Деякі з Вас? Звідки? — запитав і Микола Вігуна, машиніста електровоза, з яким разом ішов до електровозного депо. — То ж друзі в Болгарії, — відповів Микола. — Тут їх сто чоловік. Вивчають екскаватори, електровози, організують праці на розрізі.

«Я одержав Вашу грамоту, привітання та матеріал про роботу колгоспу імені Димитрова і сердечно дякую Вам за них. Поздоровляю колгоспників артілі з досягнутими шми успі-»

«ЯК СОНЦЕ Й ПОВІТРЯ»

З БЛОКНОТА ЖУРНАЛІСТА

Ось хоч би Пордан Горбанов. Народився і ріс він в утопаючому в славетних болгарських трояндах селі Рейніно Розградського округу. Там зараз один з кращих в окрузі сільськогосподарський кооператив. У ньому трудяться батько, мати і сестра. Два брати навчаються в Софії в інституті. А Пордан вирішив стати гірником. Ного було послано на роботу на одну із шахт Ростовської області. Тут він працював прохідником, добре вивчив справу. Потім повернувся на батьківщину, передавав набутий досвід гірникам Болгарії. Як перелого виробничника, його знову послали в Радянський Союз, цього разу в Олександрію, для ознайомлення професії гірничого механізатора.

Позабивши трудовий шлях і в Колю Узунова. Працював у Донбасі на шахті. Потім — на батьківщині. В числі інших юнаків прибув на вултерорізі Олександрія, щоб вивчити досвід радянських друзів, стати машиністом електровоза. Під час нашої розмови з Колю Узуновим підійшов машиніст електровоза Микола Вігуна. Він з цікавістю слухав розповідь свого колеги, а потім запитав: — Якої потужності у вас розрізі?

Колю Узунов із захопленням розповів, що вугільний розріз, який нещодавно споруджено біля міста Стара Загора, є найпотужнішим у країні. Щорічно він дає до семи мільйонів тонн палива. Про потужність його свідчить і таке: вугільний шар цього розрізу — сорок метрів. Поряд з ним розрізом будується ще один, потужністю п'ять мільйонів тонн вугілля на рік.

У розмову втручається Микола Стойчев. Він розповідає: — Тепер Болгарія славиться не тільки відомими на весь

Своїми очима

улюблений куточок відпочинку толбухівців. Секретар Толбухівського округного комітету БКП Василь Янончик, Анна Андрюська і Люба Санчева показали нам місто, розповіді про розвиток народного господарства округу і міста.

А ВТОБУС минає останні приміські будинки — і ми знову потрапляємо в степову просторину. На полях працюють комбайни, соломю пресують і машинною звозять в скриті. Трактор готує землю до нового врожаю. А ось і село Кардам. Збудоване за планом, вулиці прямі, асфальтовані. По обидва боки цих сільських проспектів — декоративні і фруктові дерева. І знову квіти. В центрі села — площа, де проходить мітинги в революційні свята. Поруч — двоповерхові будинки правління кооперативу, сільська Рада, Будинок культури, школа, ресторан і магазин. Та наша увага про Кардамський кооператив була в неповному без розповіді Івана Титова — голови кооперативу.

Багатому сільськогосподарству займає 9 тисяч гектарів землі. Має 70 автомашин, 50 тракторів, багато комбайнів, сівалок та інших інвентарів. А захоче цей кооператив мати свій будинок — будь ласка! Кооператив виділяє безплатно дві тисячі цегли і будуватиме в «Зорі», — закінчує Іван Титов. Трудащі Кіровоградщини вже не перший рік змагаються з трудящими Толбухівського округу, обмінюються делегаціями і туристичними групами. Як закріплення дружніх зв'язків між Кіровоградщиною і Толбухівським округом — листування між колективами підприємств, колгоспами і кооперативами, школами, учнями, сім'ями...

П. ДМИТРЕНКО, член обласної організації товариства «Знання».

БУДЕШ, БАТЬКУ, ПАНУВАТИ,
ПОКИ ЖИВУТЬ ЛЮДИ,
ПОКИ СОНЦЕ З НЕБА СЯЄ,
ТЕБЕ НЕ ЗАБУДУТЬ.

Т. Г. ШЕВЧЕНКО.

СЛАВЕН У ВІКАХ

Сьогодні мінає 200 років з дня народження І. П. Котляревського

ЩЕ НЕЩОДАВНО мені довелося побувати в чудовому куточку нашого краю, що розвинувся оазисом серед степових просторів. Це — хутір «Надія», який по праву називають священною дією української культури землею.

„Мужицьку правду він обрав“

Багато відомих людей йшли пішки, щоб побачити п'єсу. В їх числі був і дрібний чиновник з Бобринця Тобілевич.

Трупу Кропивницького 1866 року запросили до Петербурга, і коронним номером сезону була «Наташка Полтавка», яку ставили 20 разів. На кожну виставу приходила така кількість глядачів, що в Конопівській залі, де проходили гастролі, не вистачало місць. Столині жителі, що бачили найкращі класичні вистави світових імен, були зачаровані грою українських артистів і самим твором.

В чому ж вся сила п'єси, і чому її чаруюча душа краса? — залитують Карпенко-Карий і підводять: — В надзвичайній простоті, правді і, найголовніше, в любові автора до свого народу, в любові, котра з серця Котляревського перейшла на його утір.

Не зніска дивиться Іван Петрович на свій народ, не висміє його, а стоїть поруч з ним і, як художник, занявшись в єдину плоть з народом, дає високий артистичний утір, зразок народної поезії в драматичній формі.

Звичайно, популярності «Наташки Полтавки» сприяла і чудесна музика М. В. Лисенка. Шістнадцять років тому створив також оперу «Енеїда» на матеріалі однойменної поеми Котляревського (лібрето М. Садовського). В роки розгону столичинської реакції «Енеїда» звучала на сцені, як дошкульна сатира на тогочасну дійсність, висміювала представників лавинних класів.

ТВОРЧИСТЬ Котляревського мала великий вплив на розвиток всієї української літератури. «Енеїда», «Наташка Полтавка», «Москаль-чарівник» — ці немирущі твори з народного життя були новим станом у розвитку української літературної мови.

Поступки ваші всі не божи,
Ви на сутяжників похожі,
І раді мордувати людей.

І КІ ВСЯ ТВОРЧИСТЬ письменника, поема провінція гуманізму, глибоким співчуттям до покріпаченого селянства і засудженням тих потворних явищ, які породжували жорстокі соціальні умови.

Ну, хто б у римській Енеїді
Хоррора й Ворскли не пізнав.
Коли про пекло ми читали,
То хто з нас не розумів.

Життя та діяльність Котляревського, поета провінції, є зразком самовідданого служіння своєму народові і батьківщині.

Пройдуть віки, настане вічне літо,
І так, як ми, як з нами це було,
Над книжкою твоєї «Енеїди»
Нащадок схилить радісне чоло.

І ПРОЦЕНКО,
доцент Кіровоградського педінституту імені О. С. Пушкіна.

НА ЧЕСТЬ ЮВІЛЕЮ

Сьогодні в актовому залі Кіровоградського педагогічного інституту відбудеться наукова конференція, присвячена 200-річчю з дня народження І. П. Котляревського.

День пам'яті І. П. Котляревського відзначатиме педагогічний актив Петрівського району в Новостародубівській середній школі.

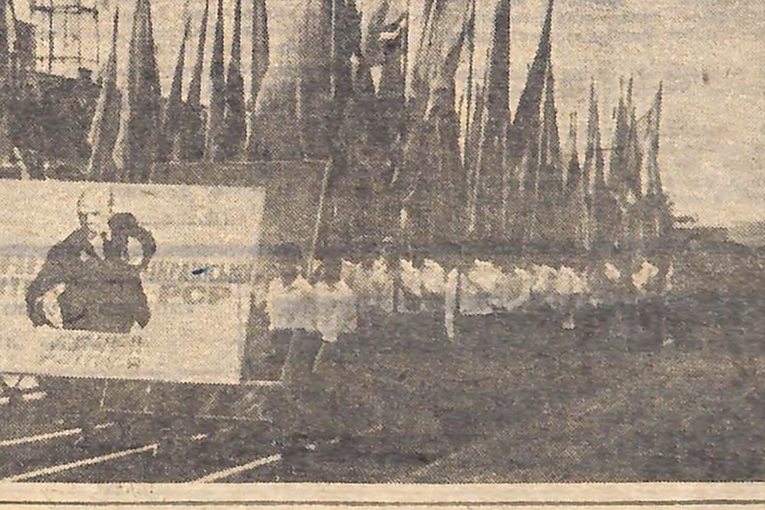
Сьогоднішній вечір в Устинівській районній бібліотеці збере шанувальників І. П. Котляревського.

Зі словом - бесідою про драматурга виступить працівник бібліотеки комсомолка Іра Шевчук.

СВЯТО ОСВІТЯН — СВЯТО ВСЕНАРОДНЕ

Свято Дня освіти хоч і відзначалося позавчора вперше, але подібнолося не лише тим, хто має пряме до нього відношення, а всім. Та це й зрозуміло, бо важко знайти таку сферу, в якій би хтось із її членів не був якимсь чином зв'язаний із школою, технікумом, інститутом чи училищем.

кому комсомолу А. І. Ніцой. Він надає право підняти прапор Радянського Союзу і УРСР відмінникам навчання Миколі Черніку (МПТУ № 6), Анатолію Шенілову (машинно-будівельній технікумі), Людмилі Михайлової (інститут сільськогосподарського машинобудування) та Олені Лявочкіній (школа № 27).

Г. ПОПЕРЕЧНА.

